

Arrest

**nr. 352 022 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 maart 2023 dient de moeder van verzoekster, voor zichzelf en haar op dat ogenblik beide nog minderjarige kinderen, waaronder dus verzoekster, een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit verzoek kennelijk ongegrond is.

1.2. Verzoeksters ouders dienen vervolgens op 23 januari 2024, voor zichzelf en hun kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op de gezondheidsproblemen van verzoeksters vader. Deze aanvraag wordt 26 november 2024 ontvankelijk verklaard, maar vervolgens op 16 december 2025 ongegrond verklaard.

1.3. Op 19 december 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming aan zowel verzoekster

als aan haar moeder en minderjarige zus. Het in hoofde van verzoekster getroffen bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [S.]

voornaam : [Me.]

[...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18.07.2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2,

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België verblijft met haar ouders en een minderjarige zus. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

De moeder van betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 74/13 en 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing genomen is in uitvoering van de beslissing dd. 18.07.2023 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2.

Vervolgens overweegt de bestreden beslissing: [...]

In toepassing van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt in de bestreden beslissing overwogen:

[...]

Op grond van artikel 74/14 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beperkt de bestreden beslissing de termijn om het grondgebied te verlaten tot 6 dagen.

Tervijl, verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing onterecht genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet in uitvoering van de beslissing dd. 18.07.2023 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de aanvraag inzake internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard.

De aanvraag tot internationale bescherming werd ingediend door de moeder van verzoekster toen verzoekster zelf nog minderjarig was (stuk 3). Verzoekster is echter na de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18.07.2023 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op basis van een beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de medische situatie van haar vader (stuk 4, 5, 6).

De bestreden beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 19.12.2025 o.g.v. artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet om reden van verwerping van de aanvraag tot internationale bescherming door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18.07.2023, houdt geen rekening met het rechtmatig verblijf van verzoekster met een attest van immatriculatie op grond van de procedure op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet na de beslissing van de 18.07.2023 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Doordat verzoekster na de procedure internationale bescherming toegelaten werd tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer enkel genomen worden in uitvoering van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar moet dergelijke beslissing (mede) genomen worden in uitvoering van een weigeringsbeslissing o.b.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen op 19.12.2025 was verzoekster nog in rechtmatig verblijf met een attest van immatriculatie geldig tot 3.01.2026 en op 22.12.2026, dus na de bestreden beslissing, werd het attest van immatriculatie zelfs nog verlengd tot 22.03.2026 (stuk 6).

Gelet op wat hiervoor uiteengezet werd dienst vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en blijkt geeft van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 7, eerste lid 1° Vreemdelingenwet.

Voor wat de overwegingen betreffen in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voert verzoekster aan dat de gemachtigde van de Minister het gezins- en familieleven niet juist beoordeeld heeft.

De bestreden beslissing stelt immers ten onrechte:

[...]

Verzoekster werpt op dat er geen rekening gehouden is met het feit dat zij nog studeert in het laatste jaar van het secundair onderwijs. Zij is niet in de gelegenheid gesteld om dit element aan te brengen omdat zij niet gehoord geworden is, hoewel het bevel om het grondgebied te verlaten een maatregel betreft die een ernstig persoonlijk nadeel meebrengt voor verzoekster.

Het gegeven dat verzoekster nog studeert en bij haar ouders woont, toont haar afhankelijkheid aan en toont m.a.w. dat er nog een effectief gezinsleven is ook al is verzoekster meerderjarig (stuk 6, 7, 8).

Bovendien wordt ten onrechte in de bestreden beslissing gesteld dat alle gezinsleden het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de vader van verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, alleszins werd hem geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend voorafgaand aan het nemen van de hierbij bestreden beslissing.

Door het niet volledig en niet correct beoordelen van de gezinssituatie van verzoekster schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

Verder werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing de gezondheidstoestand in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet correct en/of afdoend beoordeeld heeft. De bestreden beslissing overweegt:

[...]

Deze overweging geeft geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van de gezondheidstoestand van betrokkene en haar gezinsleden bij gebreke aan vermelding van de datum van de aanvraag en/of de datum van de beslissing en/of de eigenlijke medische problematiek en/of de inhoud van de beslissing.

Verzoekster werpt op dat, als er verwezen wordt in een uitvoeringsbeslissing naar een andere beslissing, in casu een beslissing 9ter, de beslissing waarnaar verwezen wordt voorafgaand of ten laatste samen met de uitvoeringsbeslissing betekend moet zijn.

De bestreden beslissing is gebrekkig gemotiveerd en geeft blijk van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en schendt artikel 8 EVRM.

Tot slot voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing ten onrechte in toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten bepaald heeft op 6 dagen. Er wordt daarbij geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster na de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegelaten is geworden tot rechtmatig verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is gebrekkig gemotiveerd en geeft blijk van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet.”

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) diende te worden betekend.

De verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

[...]

In casu dient te worden vastgesteld dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18.07.2023 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd door middel van een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan de wettelijk voorziene resultante van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming negatief werd afgesloten.

Eenvoudige lezing van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet leert dat een verzoekende partij in alle redelijkheid een bijlage 13quinquies werd afgeleverd.

Dit terwijl de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie in alle redelijkheid het volgende kon vaststellen:

[...]

Verzoekende partij toont niet aan dat zij wel degelijk in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoekende partij verwijst naar haar A.I. dat door de stad Lier op 22.12.2025 nog werd verlengd.

Verweerder laat gelden dat het betoog van verzoekende partij is gesteund op een A.I., hetgeen uiteraard niet kan worden gelijkgesteld met:

[...] (cf. artikel 2 van de Vreemdelingenwet)

Daarnaast botst het betoog van verzoekende partij met de chronologie uit het administratief dossier, dewelke de volgende is:

- Op 11.07.2023 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard.

- Op 23.01.2024 diende de vader van verzoekster, samen met haar moeder en zus een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter in.

- Op 26.11.2024 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter ontvankelijk werd verklaard.

- Op 16.12.2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van 23.01.2024 ongegrond werd verklaard.

- Op 19.12.2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bestreden beslissing)

Dat verzoekende partij kort na de negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (waartegen zij geen beroep indiende), een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende, geeft haar niet automatisch een recht op verblijf.

Het feit dat haar verblijf in het Rijk werd toegestaan gedurende de behandeling van de aanvraag, doet hieraan geen afbreuk.

Het staat vast dat een A.I. slechts voor de behandelingsduur van de aanvraag 9ter kan gelden.

In de ontvankelijkheidsbeslissing van 26.11.2024 werd verzoekende partij hieromtrent bovendien geïnformeerd als volgt:

[...]

Feit is dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inmiddels ongegrond werd bevonden.

Terwijl op 19.12.2025 volgende instructie aan de burgemeester van de stad Lier werd bezorgd:

[...]

Verzoekende partij toont niet aan dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, noch op heden, in het bezit was van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Het betoog van verzoekende partij dat de bestreden beslissing ook had moeten worden gesteund op de weigeringsbeslissing van de aanvraag 9ter, faalt naar recht en feiten.

Verzoekende partij houdt een schending voor van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

[...]

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Daar waar verzoekster verwijst naar haar studies, laat verweerder gelden dat zij wist dat haar slechts in afwachting van haar aanvraag 9ter werd toegestaan, terwijl zij nooit een legaal verblijf heeft gehad.

Dit terwijl verzoekster niet aantoont dat zij haar studies niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst, hetgeen zij pas in 2023 heeft verlaten.

Bovendien benadrukt verweerder dat studies niet vervat zitten in de elementen die worden opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat zij had moeten worden gehoord, laat verweerder vooreerst gelden dat zij eerder een aanvraag 9ter had ingediend en aldaar melding had kunnen maken van haar studies.

Terwijl hoe dan ook hoger is gebleken dat de verwijzing naar studies door verzoeksters de bestreden beslissing niet kan verhinderen.

Daar waar verzoekster stelt dat zij wel degelijk tot de gezinskern zou behoren, laat verweerder gelden dat zij geen bijkomende afhankelijkheid aantoont door louter te verwijzen naar de attesten van immatriculatie. Terwijl het theoretisch betoog van verzoekster evenmin het tegendeel aantoont.

Daar waar zij stelt te worden gescheiden van haar vader, laat verweerder gelden dat deze premisse niet overeenstemt met het administratief dossier, waaruit blijkt dat de vader reeds een definitief bevel om het

grondgebied te verlaten was afgeleverd, waarna hij tot tweemaal een negatieve beslissing heeft ontvangen met betrekking tot zijn aanvragen 9ter.

Het staat dus vast dat ook de vader de verplichting heeft om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij uit kritiek op de verwijzing naar de negatieve beslissing omtrent de aanvraag 9ter.

Verweerder laat gelden dat in deze aanvraag 9ter enkel een medische problematiek van dhr. [M.S.] werd opgeworpen en dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet aantoont dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen zijn die de bestreden beslissing verhinderen.

De verwijzing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie naar de weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag op grond van artikel 9ter, moet in die zin worden begrepen dat er in hoofde van verzoekster (tegen wie de bestreden beslissing is gericht), geen medische elementen voorliggen.

Hoe dan ook kan verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog omtrent de betekening van de bestreden beslissing, minstens kan dit geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, nu uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat de weigeringsbeslissing van de 9ter aanvraag op 16.12.2025 werd genomen en de bestreden beslissing op 19.12.2025. Het feit dat betekening van deze beslissingen niet op hetzelfde moment heeft plaatsgevonden, toont niet aan dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zie in die zin:

[...] (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Terwijl in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze als volgt wordt gemotiveerd omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

[...]

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Hetzelfde geldt voor de vermeende schending van artikel 8 EVRM.

[...]

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, heeft de moeder, zus en vader van verzoekster, de verplichting om het grondgebied te verlaten.

Daar waar zij stelt te worden gescheiden van haar vader, laat verweerder gelden dat deze premisse niet overeenstemt met het administratief dossier, waaruit blijkt dat de vader reeds een definitief bevel om het grondgebied te verlaten was afgeleverd, waarna hij tot tweemaal een negatieve beslissing heeft ontvangen met betrekking tot zijn aanvragen 9ter.

Het staat dus vast dat ook de vader de verplichting heeft om het grondgebied te verlaten.

Terwijl verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van een bijkomende afhankelijkheid ten aanzien van haar moeder, zus en vader. Hoe dan ook is hebben zij allen de verplichting om het grondgebied te verlaten.

Zie ook:

[...] (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

[...] (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij beperkt zich tot een summier betoog en toont geen hinderpalen aan.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te

verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft geen schending van gezinsbanden tot gevolg.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Daar waar verzoekende partij tot slot nog kritiek uit op de termijn die haar wordt geboden in de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat zij geen belang heeft bij deze kritiek.

Immers zijn inmiddels meer dan 30 dagen (basistermijn) verstreken en staat vast dat zij het grondgebied nog niet heeft verlaten.

Terwijl de termijn van 6 dagen pas geldt vanaf het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar uiteenzetting dat zij na haar aanvraag 9ter tijdelijk werd toegelaten op het grondgebied."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een terugkeerbeslissing, zoals in casu, naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.5. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt daarnaast dat een derdelander het recht heeft om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd en dit tot doel heeft deze derdelander in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat in artikel 5 van de hierboven genoemde richtlijn 2008/115/EG, met name het beginsel van

non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punten 48-49).

2.6. Verzoekster wijst op een blijvend gezinsleven met haar ouders en de gezondheidsproblemen van haar vader die de reden zijn dat het gezin een aanvraag voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet deed. Zij betoogt dat er geen rekening mee is gehouden dat zij nog studeert in het laatste jaar van het secundair onderwijs, element dat zij – nu zij niet werd gehoord voor het nemen van het bestreden bevel – niet heeft kunnen aanbrengen voor dit bevel werd genomen. Dit gegeven toont volgens haar aan dat er wel degelijk nog sprake is van een band van afhankelijkheid met haar ouders en dus van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verder wijst zij er op dat zij, samen met haar ouders en minderjarige zus, in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van het ontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukt dat haar (en haar gezinsleden) op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden bevel geen beslissing inzake deze verblijfsaanvraag was betekend. Zij betoogt dat wanneer in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een andere beslissing, in casu de beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, deze laatste beslissing voorafgaand aan of ten laatste samen met de bestreden beslissing dient te worden betekend.

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) acht het allereerst enigszins tegenstrijdig om enerzijds in het bestreden bevel te oordelen dat niet langer een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar ouders (en minderjarige zus) blijkt, gelet op haar meerderjarigheid, en anderzijds, wat de gezondheidstoestand betreft, in dit bevel wel nog te verwijzen naar de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die louter steunt op de medische problemen van haar vader. Bovendien moet de Raad vaststellen dat verweerder in het kader van deze verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op geen enkel ogenblik, ook niet in de op 16 december 2025 genomen ongegrondheidsbeslissing, het blijvende gezinsleven in twijfel trok. Zo verbleef ook verzoekster, tot deze beslissing, onder een attest van immatriculatie in België, naar aanleiding van het ontvankelijk verklaren van de aanvraag.

In alle geval is de Raad van oordeel dat verzoekster er correct op wijst dat zij, voor het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord in het kader van de terugkeerprocedure en zij aldus werd verhinderd de nodige argumenten ter staving van een blijvend gezinsleven met haar ouders kenbaar te maken aan het bestuur. In dit verband herinnert de Raad er bovendien aan dat verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds maar 19 jaar oud was en dat in het geval van jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht, zoals in casu, het EHRM normaal aanvaardt dat hun relatie met hun ouders of “*andere nauwe familieleden*” nog steeds als een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd (EHRM (Grote Kamer) 23 juni 2008, Maslov, § 62; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi, § 26; EHRM 26 september 1997, El Boujaïdi, § 33; EHRM 29 januari 1997, Bouchelkia, § 41). Met andere woorden, bij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van “*bijkomende elementen van afhankelijkheid*” niet meer specifiek gesteld wanneer er voldoende hechte en effectieve beleeft banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders of “*andere nauwe familieleden*”.

Het verweer in de nota dat verzoekster haar studies kenbaar kon maken in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden bijgetreden, nu dergelijke studies op zich niet relevant zijn voor deze verblijfsprocedure. Het gegeven dat een dergelijke verblijfsprocedure werd ingediend, ontslaat verweerder ook niet van zijn verplichting om een vreemdeling te horen in het kader van een opgestarte terugkeerprocedure. In antwoord op de nota benadrukt de Raad nog dat verzoekster niet zozeer naar haar studies verwijst als grond voor een verblijf, maar om het blijvende gezinsleven te onderbouwen, wat wel degelijk een element is waarmee rekening dient te worden gehouden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verweerder bijkomend heeft gemotiveerd dat verzoeksters ouders (en haar minderjarige zus) evenzeer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten en de familiekeren dus behouden blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst, wijst de Raad nog op wat volgt.

De stukken van het administratief dossier tonen duidelijk aan dat verweerder het in de thans voorliggende situatie klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om zijn bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekster en haar gezinsleden ingediende verblijfsaanvraag op medische gronden. Het betreft immers een “*bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming*”, terwijl verzoeksters procedure voor internationale bescherming reeds negatief werd afgesloten met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023. Dat het thans bestreden bevel pas werd genomen op 19 december 2025, nadat op 16 december 2025 de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, wijst er dan ook duidelijk op dat hiervoor werd gewacht tot na de behandeling van de nog hangende verblijfsprocedure omwille van de gezondheidstoestand van verzoeksters vader. De bestreden beslissing verwijst trouwens ook uitdrukkelijk naar deze laatste beslissing, wat de beoordeling van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft. Niettegenstaande het gegeven dat het bestuur het nodig achtte eerst een beslissing te nemen inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, voor over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad wel vast dat verweerder ervoor opteerde om de 9ter-beslissing via de gemeente te betekenen en het bestreden bevel via een aangetekende zending, wat erin resulteerde dat de 9ter-beslissing pas een kleine maand na het bestreden bevel ter kennis werd gebracht van verzoekster.

De Raad acht het aldus inderdaad problematisch vanuit het oogpunt van de formele motiveringsplicht, waar verzoekster er in het bestreden bevel weliswaar op wordt gewezen dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, maar zij uiteindelijk pas een kleine maand na de kennisgeving van het bestreden bevel ook daadwerkelijk in kennis werd gesteld van de 9ter-beslissing, of nog op een ogenblik waarop zij blijkens het bestreden bevel het land reeds had moeten verlaten, nu zij slechts een termijn kreeg voor vrijwillig vertrek van zes dagen. De gekozen handelswijze inzake de verschillende betekening van de genomen beslissingen ontnam verzoekster de mogelijkheid om haar beroepsrecht inzake het bestreden bevel naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Daarenboven ging de Raad intussen arrest van 28 augustus 2026 met nr. 352 020 over tot de nietigverklaring van de beslissing van 16 december 2025 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Deze beslissing moet dan ook worden geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. Dit maakt dat verweerder niet langer dienstig naar deze – vernietigde – beslissing kan verwijzen om te stellen dat hij bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven of de gezondheidstoestand (op voldoende wijze) in rekening heeft gebracht. De onzorgvuldige beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoeksters vader in de 9ter-beslissing, zoals vastgesteld in voormeld arrest, heeft zo ook evident een weerslag op de beoordeling van het gezinsleven in het bestreden bevel en doet met name afbreuk aan het motief dat dit gezinsleven zonder noemenswaardige hinderpalen kan worden verdergezet in het land van herkomst. Gelet op de nietigverklaring van de 9ter-beslissing, valt verzoekster – samen met de rest van haar gezin – bovendien terug op een ontvankelijke aanvraag op grond van dit wetsartikel. Verzoekster moet dan ook worden bijgetreden in haar standpunt dat verweerder niet heeft voldaan aan de op hem rustende verplichting om, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van het bestreden terugkeerbesluit voldoende rekening te houden met de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven. Het verweer in de nota met opmerkingen kan over dit alles niet anders doen oordelen.

2.9. Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

2.10. Gelet op artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet is de Raad bevoegd om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring. Nu er grond is tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, is de vordering tot schorsing in alle geval zonder voorwerp.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS